

Kamil Lhoták
ilustrace

Mark Twain

**Dobrudružství
Huckleberryho
Finna**

Mark Twain

Dobrodružství Huckleberryho Finna

CARPE DIEM
2016

Mark Twain

Dobrodružství Huckleberryho Finna

Knihu lze zakoupit rovněž ve verzi Deluxe v aplikaci CARPE DIEM ONLINE (App Store).

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce částí nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

No part of this may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author. The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

© František Gel – dědicové c/o DILIA, 1996

Illustrations © Kamil Lhoták – dědicové, 2016

© Carpe diem, 2016

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-151-1 (pdf)

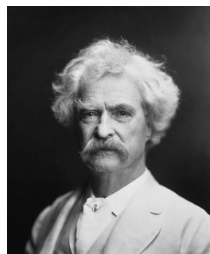
ISBN 978-80-7487-152-8 (epub)

ISBN 978-80-7487-185-6 (mobi)

O knize

Satiricko-humoristický román (1884) ztvárňující důležité společenské problémy novodobé Ameriky, základní dílo americké literatury. Příběh se odehrává v polovině 19. století, ještě před americkou občanskou válkou. Román sleduje cestu a vývoj vztahu mezi dospívajícím Huckleberrym Finnem a uprchlým jižanským otrokem Jimem během plavby po řece Mississippi. Společná dobrodružství a nesnáze mezi nimi vytvářejí pouto. Líčení jsou sice podávána Twainovým humorným stylem, zároveň však vyjevují nesouhlas s otroctvím. Knihu doprovázejí neméně klasické ilustrace Kamila Lhotáka.

O autorovi

MARK TWAIN (vlastním jménem Samuel Langhorne Clemens)
(30. listopadu 1835, Florida, Missouri – 21. dubna 1910, Redding, Connecticut)

Americký spisovatel a humorista. Vyrůstal v městě Hannibal v Missouri, které později poskytl předobraz pro dějiště jeho nejznámějších knih *Dobrodružství Toma Sawyera* a *Dobrodružství Huckleberryho Finna*. Vyučil se tiskařem, pracoval také jako sazeč a přispíval články do novin svého staršího bratra Orionu. V letech 1857–1861 pracoval jako kormidelník na řece Mississippi. Poté se vydal na západ, aby se připojil k Orionovi. V těžbě zlata neuspěl a tak se obrátil k žurnalistice.

Chyběla mu finanční prozíravost, a ačkoli vydělal knihami a přednáškami hodně peněz, promarnil je v různých podnicích (zejména v projektu Paigeova sázecího stroje) a musel vyhlásit úpadek. S pomocí Henry Huttlestona Rogerse nakonec své finanční problémy překonal. Usilovně pracoval, aby splatil všechny dluhy v plné výši, i když k tomu po vyhlášení úpadku již nebyl nucen.

Jako novinář napsal humornou povídku *Slavná skákající žába z okresu Calaveras*, která se stala velmi populární a přitáhla k němu pozornost. Dobře přijaty byly také jeho cestopisy. Dosáhl velkých úspěchů jako spisovatel a řečník, jeho vtip a satira získaly uznání kritiků a kolegů a stal se přítelem mnoha vlivných osobností.

Mark Twain se narodil čtrnáct dní poté, co se na obloze objevila Halleyova kometa. V roce 1909 řekl: „Přišel jsem na svět s kometou. Za rok se má vrátit a myslím, že s ní opět odejdu. Bylo by to největší zklamání v mém životě, pokud by to tak nebylo.“ Zemřel skutečně během jejího dalšího průletu kolem Země.

(Zdroj: wikipedia)

Bibliografie:

- (1867) *The Celebrated Jumping Frog of Calaveras County*
- (1869) *Našinci na cestách (Innocents Abroad)*, (cestopis)
- (1871) *Autobiography and First Romance*
- (1872) *Roughing It*
- (1873) *The Gilded Age: A Tale of Today*
- (1875) *Sketches New and Old (povídky)*
- (1876) *Old Times on the Mississippi (non-fiction)*
- (1876) *Dobrodružství Toma Sawyera (The Adventures of Tom Sawyer)*
- (1877) *A True Story and the Recent Carnival of Crime (povídky)*
- (1878) *Punch, Brothers, Punch! and other Sketches (povídky)*
- (1880) *A Tramp Abroad (cestopis)*
- (1880) *1601: Conversation, as it was by the Social Fireside, in the Time of the Tudors*
- (1882) *Princ a chud'as (The Prince and the Pauper)*
- (1883) *Život na Mississippi (Life on the Mississippi)*, (non-fiction)
- (1884) *Dobrodružství Huckleberryho Finna (Adventures of Huckleberry Finn)*
- (1889) *Yankee z Connecticutu na dvoře krále Artuše (A Connecticut Yankee in King Arthur's Court)*
- (1892) *The American Claimant*
- (1892) *Merry Tales (fiktivní příběhy)*
- (1893) *Milionová bankovka a další příběhy (The £1,000,000 Bank Note and Other New Stories)*
- (1894) *Tom Sawyer na cestách (Tom Sawyer Abroad)*
- (1894) *Pudd'n'head Wilson*
- (1896) *Tom Sawyer detektivem (Tom Sawyer, Detective)*
- (1896) *Personal Recollections of Joan of Arc*
- (1897) *How to Tell a Story and other Essays (eseje)*
- (1897) *Following the Equator (cestopis)*
- (1900) *The Man That Corrupted Hadleyburg*
- (1901) *Edmund Burke on Croker and Tammany (politická satira)*
- (1902) *A Double Barrelled Detective Story'*
- (1904) *A Dog's Tale*
- (1905) *King Leopold's Soliloquy (politická satira)*
- (1905) *The War Prayer*
- (1906) *The \$30,000 Bequest and Other Stories*
- (1906) *What Is Man? (esej)*
- (1907) *Christian Science (non-fiction)*
- (1907) *A Horse's Tale*
- (1907) *Is Shakespeare Dead?*
- (1909) *Captain Stormfield's Visit to Heaven*
- (1910) *Letters from the Earth (vydáno posmrtně)*
- (1916) *Tajemný cizinec (1916 vydána verze upr. A. Painem, 1969 vyšlo kritické vyd. podle původ. rukopisů)*
- (1924) *Mark Twain's Autobiography (non-fiction, vydáno posmrtně)*

VÝSTRAHA

*Kdokoliv by se pokoušel hledat v tomto vyprávění důvod,
proč bylo sepsáno, bude stíhán.
Kdokoliv by se pokoušel hledat v něm mravní poučení,
bude vypovězen.
Kdokoliv by v něm hledal zápletku,
bude zastřelen.*

Z rozkazu autora:

*VELITEL DĚLOSTŘELECTVA
v zast. Granátnických gard*

*Místo děje: Údolí řeky Mississippi
Čas: Před čtyřiceti až padesáti lety*

KAPITOLA 1

Neznáte mě, ledaže jste snad četli knížku, která se jmenuje Dobrodružství Toma Sawyera; ale na tom nezáleží. Tu knížku sestavil pan Mark Twain a napsal tam pravdu, tedy – většinou pravdu. Sem tam něco vylepšil, ale celkem vzato napsal pravdu. Ale to nic. Však jsem jakživ nikoho neviděl, kdo by si nezalhal aspoň tu a tam, leda tetu Polly nebo vdovu nebo snad Mary. Teta Polly – to je tedy jako Tomova teta Polly – a Mary a vdova Douglasová jsou důkladně popsány v té knížce, která je většinou knížka pravdivá, sem tam s nějakým vylepšením, jak jsem už řekl.

A ta knížka končí takto: Tom a já jsme našli peníze, které lupiči ukryli v jeskyni, a tak jsme zbohatli. Dostali jsme každý šest tisíc dolarů – v samém zlatě. Byla to velikánská spousta peněz, když to bylo narovnané do sloupků. No, a soudce Thatcher to vzal a uložil na úrok a vynášelo nám to dolar denně, jak je rok dlouhý – tedy víc, než by člověk věděl, co s tím. Vdova Douglasová si mě vzala za vlastního a prohlásila, že mě zcivilizuje; ale život v jejím domě byl tuze perný, neboť vdova byla zoufale spořádaná a slušná v každém ohledu; a tak když jsem to už nemohl vydržet, vyklouzl jsem. Navlékl jsem se do svých starých hadrů a narazil starý klobouk; byl jsem na svobodě a bylo mi dobře. Ale Tom Sawyer mě vyslídil a řekl, že zakládá loupežnickou tlupu a že bych se mohl přidat, kdybych šel zpátky k vdově a vedl život spořádaného občana. Tak jsem se vrátil.

Vdova nade mnou plakala a nazývala mě ubohou ztracenou ovečkou a nazývala mě i mnoha jinými názvisky, ale nijak zle to nemínila. Navlékla mě zase do nových šatů a mně nezbylo, než se v nich potit a potit a škrtit. No, a potom to všecko začalo nanovo. Vdova zacinkala zvonečkem a musels být včas u stolu. Ale když jsi byl u stolu, nesměl jsi rovnou začít jíst, ale musels čekat, až vdova sklopí hlavu a zažbrblá něco nad jídlem, ačkoliv dohromady nebylo nač žbrblat – až na to, že každá věc byla uvařená zvlášť. Když se dělá nějaká michanina v kotlíku, je to jiné; věci se smíchají, kolem všeho je šťáva a je to všecko lepší.

Po večeři vdova přinesla svou knihu a začala mě poučovat o Mojžíšovi a o rákosí u břehu řeky a já se musel tužit, abych o něm všecko věděl. Ale potom se vdova podřekla a vyšlo najevo, že Mojžíš je už notnou dobu po smrti. Tak jsem už na další nebyl zvědavý, protože mi na mrtvých lidech vůbec nezáleží.

Brzy jsem začal mít chuť na kouření a řekl jsem vdově, aby mi to dovolila. Odpověděla, že kouření je mrzká neřest, že to je věc nečistá

a abych odolával pokušení. Vidíte, jak to s některými lidmi chodí. Hubuji na něco, co sami neznají. Na jedné straně se starala o Mojžiše, do kterého jí nic nebylo, protože nebyl z její přízně, a který nikomu k ničemu není, protože je už dávno po smrti, a na druhé straně, vidíte, měla náramně moc řečí, když jsem dělal něco, co stálo za to. A kromě toho šňupala; toť se ví, šňupání tabáku bylo přípustné, protože to dělala sama.

Její sestra, slečna Watsonová, obstojně hubená stará panna s okuláry, se právě nastěhovala k vdově a dala se do mě se slabikářem. Dřela mě celkem snesitelně skoro hodinu a pak jí vdova řekla, aby toho už nechala. Také bych to už déle nebyl vydržel. Potom náledovala hodina nudná až k smrti a se mnou šli všichni čerti. Slečna Watsonová pořád říkala: „Dáš ty nohy dolů, Huckleberry,“ a „Nehrb se tak, Huckleberry – sed’ rovně“ a za chvílečku zas řekla: „Nezevluj a neprotahuj se, Huckleberry – což-pak se neumíš chovat?“ Potom mi vyprávěla o pekle a já jsem jí řekl, že bych tam už rád byl. To ji hrozně dopálilo, ale já jsem tím nemínil nic zlého. Já jsem prostě chtěl někam jít. Já zkrátka chtěl nějakou změnu a nebyl jsem vybíravý. Ona mi řekla, že to, co jsem řekl, je hříšné. Povídala, že ona sama by něco takového neřekla za nic na světě; ona že žije tak, aby se dostala do nebe. Pomyslel jsem si, že dostat se tam, kde bude slečna Watsonová, není žádná trefa, a umínil jsem si, že se nebudu snažit dostat se do nebe. Ale to jsem jí ovšem neřekl, protože by z toho byly jen mrzutosti a k ničemu dobrému by to nevedlo. Ale slečna Watsonová, jak byla rozběhnutá, už se nezastavila a pokračovala v líčení nebe. Říkala, že člověk nebude v nebi mít nic jiného na práci než chodit od rána do večera s harfou a zpívat a zpívat do aleluja. Žádné štěstí jsem v tom neviděl, ale nahlas jsem to ovšem neřekl. Zeptal jsem se jí, zda myslí, že Tom Sawyer přijde do nebe, a ona řekla kdepak. Z toho jsem měl radost, protože jsem chtěl, abychom byli s Tomem spolu.

Slečna Watsonová pořád mlela svou a nic jí na mně nebylo vhod. Byla to hrozná nuda a připadal jsem si tuze opuštěný. Potom konečně svolali černochoy do domu a bylo modlení a pak se šlo spát. Šel jsem nahoru do své světnice se zbytkem svíčky a postavil jsem svíčku na stůl. Potom jsem si sedl na židli u okna a snažil jsem se myslet na něco veselého, ale nešlo mi to. Připadal jsem si tak opuštěný, že jsem si přál být mrtev. Hvězdy svítily a v lese šelestilo listů opravdu strašidelně; slyšel jsem sovu, která kdesi daleko hou-hou-houkala nad nějakým umrlým, a sýčka a psa, kteří nařikali pro někoho, kdo měl umřít. A vítr mi chtěl cosi pošeptat, a já ne a ne rozumět, co říká, a tak mi začal mráz běhat po zádech. Potom jsem od lesa zaslechl zvuk, jaký dělá duch, když chce říct, co ho

tíží, a když se nemůže dorozumět, a tak nemá v hrobě pokoj a musí každou noc chodit a naříkat. Byl jsem tak skleslý a vystrašený, že se mi zastesklo po společnosti. Potom mi najednou začal po rameni lézt pavouk. Smetl jsem ho, pavouk vletěl na svíčku, a než jsem mohl něco udělat, byl už od plamínku celý scvrklý. Nikdo mi nepotřeboval říkat, že to je hrozně špatné znamení a že mi to přinese neštěstí. Byl jsem notně vyděšen a strach mnou trásl, div mě nevytrásl z šatů. Vstal jsem, třikrát jsem se otočil a pokaždé jsem se pokřižoval; potom jsem si ovázal chomáček vlasů nití, abych se ochránil před čarodějnicemi. Ale moc jsem si od toho nesliboval, protože tohle člověk dělá, když ztratí podkovu, kterou našel, a nemůže ji proto přibít na dveře. Ale nikdy jsem neslyšel, že by to pomáhalo v případě, že člověk zabil pavouka.

Zase jsem si sedl, trásl jsem se dál a vytáhl jsem dýmku, abych si zakouřil; protože v domě bylo ticho jako v hrobě, tak se to vdova nemohla dozvědět. Za hodnou chvíli jsem slyšel z města hodiny, jak dělají bum – bum – bum; udeřily dvanáctkrát a zase bylo ticho, ještě horší než předtím. Ale za chvílečku jsem slyšel, jak dole ve tmě praskla mezi stromy větvička. Něco se tam hýbalo. Seděl jsem, ani jsem se nehnul, a poslouchal jsem. A potom jsem zaslechl načisto tiché „*mň-au mňau*“. To je ono, řekl jsem si a udělal jsem taky „*mň-au mň-au*“, jak nejtíšeji jsem uměl, a pak jsem zhasil světlo a vylezl oknem na střechu kůlny. Potom jsem sklouzl dolů, vplížil se mezi stromy a opravdu tam na mě čekal Tom Sawyer.

KAPITOLA 2

Šli jsme po špičkách stezkou mezi stromy, směrem ke konci vdoviny zahrady, a shýbali jsme se, aby nám větve nepoškrábaly hlavy. Když jsme šli kolem kuchyně, klopýtl jsem o kořen a neobešlo se to bez hluku. Přikrčili jsme se k zemi a ani jsme se nepohnuli. Velikánský černoš slečny Watsonové jménem Jim seděl ve dveřích kuchyně. Dobře jsme ho viděli, protože za ním bylo světlo. Vstal, natáhl krk a chvíli naslouchal. Potom řekl:

„Kdo je tam?“

Potom zase chvíli naslouchal a nakonec po špičkách vyšel a dostal se až načisto mezi nás. Mohli jsme na něho skorem sáhnout. Snad několik minut nebylo slyšet vůbec nic, ačkoliv jsme byli tak blízko sebe. Najednou mě začalo něco svrbět na kotníku, ale netroufal jsem se podrbat.

A potom mě začalo svrbět ucho a potom mě začalo svrbět na zádech, zrovna mezi lopatkami. Myslel jsem, že umřu, když se nebudu moct poškrábat. Mockrát jsem si toho od té doby všiml. Když jste v nóbl společnosti nebo na nějakém pohřbu nebo když se snažíte usnout a nechce se vám spát – když jste někde, kde se nesmíte drbat, zaručeně vás bude svrbět tuhle a tamhle a kdeco. Za chvilku povídá Jim:

„Jářku, kdo je tam? A kde jste? Ať se propadnu, jestli jsem něco neslyšel. No, já vím, co udělám. Já si tady sednu a počkám, až to uslyším ještě jednou.“

A Jim se opravdu posadil, zrovna mezi Toma a mě. Zády se opřel o strom a natáhl nohy, div se mě svou nohou nedotkl. A mě začal svrbět nos. Svrběl, až mi vhrkly slzy do očí. Ale já se nedrbal. Potom mě začalo svrbět uvnitř v nose. Potom dole. Nevěděl jsem, jak vydržím sedět zticha a nehnutě. Toto trápení trvalo snad šest sedm minut, ale zdálo se to notně delší. Už mě svrbělo na jedenácti rozličných místech. Už jsem myslel, že to nevydržím ani minutu, ale zaťal jsem zuby a řekl jsem si, že to přece jenom zkusím. A právě v tu chvíli Jim začal zhluboka dýchat; pak začal chrápat – a potom za chvilku mi bylo zase dobře.

Tom mi dal znamení tichým zasyčením a začali jsme se plížit pryč po rukou a po kolenou. Když jsme urazili nějaké tři metry, zašeptal mi Tom, že by rád uvázal Jima ke stromu, jen tak pro legraci. Ale já jsem řekl, aby to nedělal. Že by se Jim mohl probudit a spustit povyk a že by pak přišli na to, že nejsem doma. Potom Tom řekl, že nemá dost svíček a že vklouzne do kuchyně a pár jich přinese. Já jsem nechtěl, aby se o to pokoušel. Řekl jsem mu, že by se Jim mohl probudit a přijít na nás. Ale Tom to chtěl riskovat, a tak jsme vklouzli do kuchyně a vzali tři svíčky a Tom za ně položil na stůl pěník. Potom jsme zase vylezli a já byl jako na trní, abychom už byli odsud; ale ne a ne, Tom se musel plazit zpátky na místo, kde byl Jim, a něco mu tam provedl. Čekal jsem a zdálo se mi to dlouhé, protože všechno kolem bylo tak tiché a opuštěné.

Když se Tom vrátil, dali jsme se po stezce kolem plotu zahrady a za chvilku jsme šplhali po příkrém svahu kopce na druhé straně domu. Tom řekl, že vzal Jimovi klobouk z hlavy a pověsil ho na větev stromu. Jim že se trochu pohnul, ale že se neprobudil. Později Jim vyprávěl, že ho čarodějnice očarovaly a že ho přivedly do tranzu a že ho osedlaly a že je musel vozit po celém státě. A potom že ho zase složily pod strom a pověsily klobouk na větev, aby bylo vidět, kdo to všechno udělal. Když to Jim vyprávěl podruhé, říkal už, že čarodějnice po něm rajtovaly až do New Orleansu; později přidával při každém vyprávění další kousek cesty a nakonec už

tvrdil, že musel čarodějnice vozit na zádech po celém světě, že ho čarodějnice málem schvátily k smrti a že má záda od sedla samý puchýř. Jim byl na toto své dobrodružství hrozně pyšný a vytahoval se tak, že ostatní černochoy úplně přezíral. Přicházeli za ním černoši i zdaleka, aby ho slyšeli, a Jim byl váženější než kterýkoliv jiný černoch v okrese. Cizí černoši kolem něho postávali a civěli na něho s otevřenou hubou, jako kdyby Jim byl nějaký zázrak. Černoši si vždycky při černé hodině u kuchyňského ohně vyprávějí o čarodějnicích; ale teď, sotva některý z nich začal a dělal, jako by byl s čarodějnicemi jedna ruka, Jim se do toho vkládal a říkal: „Hm, co ty můžeš vědět o čarodějnicích?“ a černoch byl vyřízený a takhle malinký. Ten pětník nosil Jim na provázku kolem krku, kudy chodil, a říkal, že je to začarovaná památka, kterou mu dal vlastnoručně čert. A čert mu prý řekl, že tou mincí může každého vyléčit a kdykoliv přivolat čarodějnice prostě tím, že minci něco zašeptá; ale Jim nikdy neřekl, co tomu pětníku šeptá, černoši chodili z širého okolí a dávali Jimovi všechno, co měli, jenom aby se směli na ten pětník podívat; ale žádný z nich se ho nedotkl, protože ho měl čert v ruce. Jim se načisto zkazil a už nebyl ve službě k ničemu, protože se nafoukl. Byl nadutý, že viděl čerta a že na něm rajtovaly čarodějnice.

No, a když jsme se s Tomem došplhali na vršek kopce, podívali jsme se dolů na městečko a viděli tři nebo čtyři světylka, snad tam někdo stonal; a hvězdičky nad námi tak krásně svítily; a dole u města tekla řeka široká skoro dva kilometry a děsně tichá a mohutná. Sešli jsme z kopce a našli Joea Harpera, Bena Rogerse a několik dalších chlapců schovaných ve staré jirchárně. Tak jsme odvázáli loďku a veslovali nějaké čtyři kilometry po proudu. Přistáli jsme u velké skály na svahu pahorku a vylezli jsme na břeh.

Šli jsme k velkému křovisku a tam jsme museli Tomovi přísahat, že zachováme tajemství, a potom nám Tom ukázal díru v kopci. Byla zrovna v místech, kde křoví bylo nejhustší. Zapálili jsme svíčky a lezli po všech čtyřech dovnitř. Plazili jsme se asi dvě stě metrů a potom jsme se octli v menší jeskyni. Tom nakukoval a šťáral do všech koutů a za chvílečku vklouzl pod stěnu, kde byste nebyli rozpoznali otvor. Dali jsme se úzkou chodbou, až jsme se dostali do jakési místnosti. Byla celá zatuchlá a studená a vlhkost stékala ze zdí. Tam jsme se zastavili a Tom řekl:

„A teď založíme lupičskou tlupu, o které jsme mluvili. Bude se jmenovat Tlupa Toma Sawyera. Kdo se chce přidat, musí složit přísahu a podepsat se vlastní krví.“

Všichni jsme byli svolní. Tak Tom vytáhl arch papíru, na kterém měl sepsanou tu přísahu, a přečetl ji. Přísaha pravila, že každý chlapec bude věrný tlupě a nikdy nevyzradí její tajemství; kdyby některý chlapec něco udělal jinému chlapci z tlupy, hoch, který by to dostal za úkol, musí zabít toho chlapce a jeho rodinu a nesmí jíst ani spát, dokud je nezabije a dokud nevyseká do jejich hrudi kříž, znamení tlupy. A nikdo, kdo nepatří k tlupě, nesmí tohoto znamení užívat, a kdyby ho užil, musí být stíhán; a kdyby ho užil ještě jednou, musí být zabit. A kdyby příslušník tlupy vyzradil tajemství, musí být jeho hrdlo proříznuto a jeho mrtvola spálena a popel rozmetán a jeho jméno škrtnuto z listiny krví a nikdy už v tlupě nevyšloveno, ale prokleta a navždy zapomenuto.

Všichni jsme řekli, že je to opravdu nádherná přísaha, a ptali jsme se Toma, zda to má z vlastní hlavy. Řekl, že částečně, ostatek že je z knih opírátech a z knih o lupičích a že každá lepší tlupa má takovou přísahu.

Někteří hoši mínili, že by bylo dobře zabít i rodiny chlapců, kteří by vyzradili tajemství tlupy. Tom řekl, že to je dobrý nápad, vzal tužku a připsal to. Potom povídá Ben Rogers:

„Tuhle Huck Finn nemá rodinu; jak to bude s ním?“

„No, přece má otce, ne?“ povídá Tom Sawyer.

„Otce má, ale kde je mu konec? Lehával opilý s vepří v ohradě, ale už rok nebo ještě déle ho tu nikdo neviděl.“

Dlouho to probírali a už mě chtěli vyloučit, protože prý každý chlapec musí mít rodinu nebo někoho, koho bychom mohli zabít. Jak prý by k tomu přišli ti druzí. Nikdo na žádné řešení nepřišel a nakonec byli všichni s rozumem v koncích a seděli jako zařezaní. Já měl brekot na krájíčku; ale najednou jsem si vzpomněl na východisko a nabídl jsem jim k zabití slečnu Watsonovou. Všichni řekli:

„Ta nám stačí, tak je to v pořádku. Huck se k nám může přidat.“

Pak si každý vrazil špendlík do prstu, aby měl krev na podpis, a já jsem také udělal své znamení ruky.

„A teď,“ povídá Ben Rogers, „co ta naše tlupa bude dělat?“

„Výhradně loupit a vraždit,“ řekl Tom.

„A co budeme loupit? Věci v domech nebo dobytek nebo –“

„Nesmysl. Krást dobytek a podobné věci, to není loupežnictví; to je krádež,“ povídá Tom Sawyer. „My nejsme žádní zloději. Kradení nemá vůbec žádnou úroveň. My jsme silniční loupežníci. Budeme zastavovat a přepadávat na silnicích poštovní dostavníky a povozy, budeme mít masky, budeme zabíjet lidi a budeme jim brát hodinky a peníze.“

„Musíme ty lidi vždycky zabíjet?“

„To tedy určitě. Je to nejlepší. Některé autority smýšlejí jinak, ale většina se shoduje v tom, že je nejlépe ty lidi zabít – až na některé, které přivedeme sem do jeskyně a které tu podržíme kvůli výplatnému.“

„Výplatné? Co to je?“

„Nevím, ale tak se to dělá. Viděl jsem to v knížkách, a proto to budeme dělat také.“

„Ale jak to budeme dělat, když nevíme, co to je?“

„U všech všudy, musíme to tak udělat. Copak jsem ti neřekl, že to tak stojí v knížkách? Nebo chceš snad dělat něco jiného, než je v knížkách, a chceš to všechno poplést?“

„To se ti pěkně říká, Tome Sawyere, ale jak, u všech všudy, chceš ty lidi vyplatit, když nevíme, jak se to dělá. O to mi jde. Anebo nám aspoň řekni, co si myslíš, že to výplatné je.“

„Abych řekl pravdu, nevím. Ale snad je to tak, že ty lidi zde podržíme, až budou vyplaceni, to znamená, že je zde podržíme, až budou mrtvi.“

„Tak bych to řekl hned. To bude ono. Podržíme je tady, až budou vyplaceni k smrti; ale budou jenom na zlost; snědí nám všechny zásoby a budou se pořád pokoušet o útěk.“

„Že můžeš takhle žvanit, Bene Rogersi! Jak by mohli uniknout, když u nich bude stráž, připravená zastřelit každého, kdo by se hnul jenom o píd?“

„Stráž? To se ti povedlo! Tak někdo tu bude sedět celé noci a vůbec se nevyspí jenom proto, aby je hlídal. Já myslím, že je to hrozná hloupost. Proč bychom nemohli vzít klacek a vyplatit je hned, jak se sem dostanou?“

„Proč? Protože to není v knížkách. Rozmysli si to, Bene Rogersi; chceš to dělat podle pravidel, nebo nechceš? O to jde. Nebo si snad myslíš, že lidi, kteří píší knížky, nevědí, co se sluší a patří? Myslíš si snad, že by se mohli od tebe přiučit? Ani nápad, vašnosti. Budeme lidi držet na výplatné podle pravidel.“

„Mně je to jedno; ale nevymluvíš mi, že to je hloupost. A jářku, ženy budeme zabíjet také?“

„Poslyš, Bene Rogersi, kdybych byl tak nevzdělaný jako ty, byl bych zticha. Zabíjet ženy? Ne; nikdo ještě nic takového v knížkách nenašel. Ženy přivedeš sem do jeskyně a budeš k nim jako mílius; a pomaloučku polehoučku se do tebe zamilují a nebudou už chtít jít domů.“

„Je-li to takové, jsem pro to, ale moc si od toho neslibuju. Než se nadějeme, budeme mít jeskyni přeplněnou ženami a muži, kteří čekají na výplatu, že tady nezbude místa pro nás loupežníky. Ale dělej, jak umíš,

já už jsem zticha.“ Malý Tommy Barnes v tu chvíli už spal, a když ho vzbudili, začal se bát a plakal, a říkal, že chce domů k mamince a že už nechce být loupežníkem.

Tak se mu všichni smáli a říkali mu, že je miminko, a on řekl, že půjde a že rovnou vyrazí všechna tajemství. Ale Tom mu dal pětník, aby byl zticha, a řekl, že všichni půjdeme domů a že se sejdem příští týden a někoho obereme a pár lidí pozabijíme.

Ben Rogers řekl, že smí z domu jenom v neděli, a proto chtěl, aby-
chom začali příští neděli; ale všichni ostatní chlapci říkali, že začít s lou-
pežnictvím v neděli by byl hřích, a tím byla otázka vyřízená. Hoši se
usnesli, že se sejdou a určí den co nejdříve, a pak jsme zvolili Toma Sa-
wyera prvním kapitánem a Joa Harpera druhým kapitánem tlupy a vy-
dali jsme se na cestu domů.

Doma jsem vylezl na kůlnu a vlezl oknem do světnice, zrovna než
začalo svítat. Moje nové šaty byly hrozně ukoptěné a zabláčené a já byl
unavený jako pes.

KAPITOLA 3

Kvůli těm šatům mi stará slečna Watsonová ráno notně vyčínila; ale
vdova nehubovala, jenom čistila šaty a vypadala přitom tak smutně, že
jsem si umínil, že se nějakou chvíli budu chovat slušně, když to dokážu.
Potom mě slečna Watsonová vzala stranou a modlila se, ale k ničemu to
nevedlo. Řekla mi, abych se modlil každý den a že o cokoliv budu žádat,
bude mi dáno. Ale ve skutečnosti to tak nebylo. Já to vyzkoušel. Jednou
jsem dostal rybářský vlas, ale neměl jsem udici, a vlas bez háčku mi k ni-
čemu nebyl. Tříkrát nebo čtyřikrát jsem se modlil o háček, ale nějak to
nefungovalo. Potom jsem jednoho dne žádal slečnu Watsonovou, aby to
zkusila za mě, ale ona řekla, že jsem blázen. Nikdy mi neřekla proč a sám
jsem na to nemohl přijít.

Jednou jsem si šel sednout do lesa a všechno jsem si důkladně pro-
myslel. Když – povídám sám sobě – člověk může dostat všechno, oč se
modlí, proč děkan Winn nemůže dostat zpátky peníze, které prodělal na
prasatech? Proč nemůže vdova dostat zpátky tu stříbrnou tabatěrku na
šňupavý tabák, kterou jí někdo ukradl? Proč slečna Watsonová nemůže
ztloustnout? Kdepak – povídám sám sobě –, z modlení nic nekouká. Šel
jsem a řekl jsem o tom vdově a vdova mi řekla, že člověk může modlit-
bou získat toliko „duchovní dary“. To bylo na mě moc učené, ale vdova

mi vysvětlila, co to znamená – že musím pomáhat jiným lidem, udělat všecko, co můžu, pro jiné lidi, starat se o ně dnem i nocí a nikdy nemyslet na sebe. Jestli jsem tomu správně rozuměl, patří k těm jiným lidem i slečna Watsonová. Šel jsem zase do lesa a dlouho jsem si to v duchu rozbíral, ale nenašel jsem v tom žádnou výhodu – leda pro ty jiné lidi; nakonec jsem si řekl, že si tím už nebudu lámat hlavu a že to nechám plavat. Občas si mě vdova vzala stranou a mluvila ke mně o Prozřetelnosti, až se člověku sbíhaly sliny v ústech. Ale druhý den si mě zase půjčila slečna Watsonová a všecko obrátila vzhůru nohama. Usoudil jsem, že jsou vlastně dvě Prozřetelnosti a že chudý člověk by měl slušné vyhlídky s Prozřetelností vdovinou, ale dostane-li se do drápů Prozřetelnosti slečny Watsonové, je s ním konec. Všecko jsem si to promyslel a přišel jsem na to, že bych chtěl patřit vdovině Prozřetelnosti, ačkoliv jsem si nedovedl představit, co by ta Prozřetelnost z toho měla, když jsem takový nevzdělaný a nicotný a zchátralý.

O tátovi nebylo ani vidu, ani slechu už přes rok, a to mi bylo velmi milé; vůbec jsem ho už nechtěl vidět. Táta mě mlátil, když byl střizlivý a já byl po ruce; proto jsem se většinou schovával v lese, pokud táta byl v obci. A tenkrát, před rokem, ho vylovili z řeky utopeného, asi dvacet kilometrů nad obcí, jak lidi říkali. Mysleli aspoň, že to je on; říkali, že utopenec byl zrovna tak velký jako táta, byl otrhaný a měl nezvykle dlouhé vlasy, což se shodovalo; podle tváře ho poznat nemohli, protože utopenec byl ve vodě tak dlouho, že vlastně vůbec neměl tvář. Říkali, že plaval v řece naznak. Vytáhli ho a pohřbili ho na břehu. Ale mně se to nijak nechtělo líbit, protože jsem si náhodou na něco vzpomněl. Věděl jsem velmi dobře, že utopený člověk neplave ve vodě naznak, ale tváří dolů. Tak jsem věděl, že ten utopenec nebyl táta, ale žena přestrojená do mužských šatů. A zase bylo po mém klidu. Musel jsem počítat s tím, že se táta jednoho dne zas objeví, ačkoliv jsem si velmi přál, aby se to nestalo.

Hráli jsme si na loupežníky asi měsíc, a pak jsem se vzdal členství. Také všichni ostatní chlapci z tlupy vystoupili. Nikoho jsme totiž neobrali a nikoho jsme nezabili, jenom jsme pořád dělali jako kdyby. Bylo to vždycky stejné: Vyrazili jsme z lesa na honáky vepřů nebo na ženy jedoucí s kárami zeleniny do města na trh, ale nikdy jsme nikoho nezabili. Tom Sawyer mluvil o vepřích jako o prutech zlata a o petrželi jako o „stkvostech“ a po návratu do jeskyně jsme měli mnoho řečí o tom, kolik lidí jsme zabili, kolik jsme jich poznamenali. Ale já v tom neviděl žádný užitek. Jednou Tom poslal chlapce, aby běžel obcí s hořící větví, které říkal „heslo“ (bylo to znamení, aby se tlupa shromáždila), a potom řekl, že dostal

od svých zvědů tajnou zprávu, že se zítra na mýtině Jeskynní rokliny utáboří celá karavana španělských kupčků a bohatých Arabů, která má přes dvě stě slonů, šest set velbloudů a přes tisíc vojenských soumarů, a všechno že je naloženo diadémanty. A že karavanu chrání pouhých čtyři sta vojáků a že my si lehne do zálohy, jak tomu říkal, že je ze zálohy přepadneme, že je všechny pobijeme a věci seberem. Tom také řekl, že si musíme nabrousit meče, ošetřit pušky a v každém ohledu se připravit. To Tom říkával, i když šlo o nájezd na fůru s petrželi. Mluvil o broušení mečů a o čištění pušek, ačkoliv šlo jenom o latě a o tyče od smetáků, které jsi mohl drhnout, až jsi byl modrý v tváři, a tyče a laťky přece nestály za víc než předtím. Nevěřil jsem, že bychom mohli natřít takovému množství Španělů a Arabů, ale chtěl jsem vidět slony a velbloudy, a proto jsem se příští den, v sobotu, do té zálohy dostavil; a na povel jsme se vyřítli z lesa a seběhli ze stráně. Ale nebyli tam Španělé ani Arabové a nebyli tam sloni ani velbloudi. Byl tam jenom výlet nedělní školy, a to ještě první třídy. Navezli jsme se do toho a rozprášili jsme děti, ale neukořistili jsme nic než několik koblih a trochu zavařeniny; jenom Ben Rogers ukořistil hadrovou panenku a Joe Harper kostelní zpěvník a nábožnou knížku. Ale potom se do nás dal pan učitel a my museli odhodit všechno, co jsme měli, a vzít do zaječích. Žádné diadémanty jsem neviděl a také jsem to Tomovi řekl. Tom odpověděl, že tam byly metráky drahokamů a že tam také byli Arabové i sloni a vůbec. Já jsem řekl, proč jsme je tedy neviděli? Tom odpověděl, že kdybych nebyl tak nevzdělaný a četl knížku, která se jmenuje Don Quijote, věděl bych to bez ptaní. Řekl, že to všechno je následek kouzel. Že tam byly stovky vojáků a sloni a poklady a tak dále, ale že máme nepřátele. Tom je nazýval kouzelníky. Kouzelníci prý změnili celou karavanu v dětský školní výlet a jen tak ze zlomyslnosti. Na to já: „Dobrá. Tak se tedy musíme dát do těch kouzelníků.“ Tom Sawyer řekl, že jsem trouba.

„Copak nevíš,“ řekl Tom, „že by kouzelník mohl povolat fůru duchů – džinů, kteří by z tebe udělali sekanou, než bys mohl říct švec? Džinové jsou vysocí jako strom a v pase tlustí jako kostel...“

„Dobrá,“ povídám na to já, „a jakpak kdybychom si sehnali nějaké džiny, kteří by pomohli nám? Nemohli bychom pak těm jejich džinům ukázat, zač je toho loket?“

„A jakpak chceš ty džiny sehnat?“

„Nevím. Ale jak si je obstarávají oni?“

„To je jednoduché. Třou starou cínovou lampu nebo železný kruh a džinové se začínají hrnout za blesků a hromů, až se kolem kouří, a musejí

udělat všechno, co se jim poručí. Pro džina je jako nic vytrhnout prašnou věž a přetáhnout jí po hlavě pana řídícího učitele nedělní školy nebo kohokoliv jiného.“

„A kdo je může donutit, aby se takhle přihrnuli a řádili?“

„No ten, kdo tře lampu nebo kruh. Džinové patří komukoliv, kdo tře lampu nebo kruh, a oni musí udělat všechno, co jim poručí. Když jim řekne, aby postavili palác dlouhý šedesát kilometrů ze samých diamantů a naplnili ho žvýkáci gumou nebo na cokoliv máš chuť a přitáhli z Číny císařovu dceru, aby ses s ní mohl oženit, musejí to udělat a musejí to ještě k tomu udělat, než zítra vyjde slunce. A kromě toho ještě musejí ten palác stěhovat za tebou, kamkoliv si přeješ. Tak už tomu rozumíš?“

„Nu,“ povídám na to, „jak já na to koukám, jsou ti džinové spolek tupohlavců, když ty paláce rozdávají na všechny strany, místo aby si je nechali sami pro sebe. A ještě k tomu – kdybych já byl džinem, nechal bych toho člověka drhnout lampu, až by byl mourovatý, a ani by mě nenapadlo všeho nechat a přiběhnout za ním jenom proto, že si zamlul drhnout starou cínovou lampu.“

„Jak můžeš takhle žvanit, Hucku Finne! Kdybys byl džin, prostě bys musel přijít, když ten člověk tře lampu, ať by se ti to líbilo, nebo nelíbilo.“

„Že by? Kdybych byl vysoký jako strom a velký jako kostel? Dobrá, já bych tedy přišel, ale prohnal bych toho člověka, že by vylezl na nejvyšší strom v Americe.“

„S tebou není řeč, Hucku Finne. Nemáš z ničeho pojem, ty stoprocentní ťulpasi!“

Několik dní jsem o tom přemýšlel a pak jsem si řekl, že zkusím, zda snad přece jenom na tom něco není. Našel jsem si starou cínovou lampu a železný kruh, šel jsem s tím do lesa a drhl jsem to, až jsem se potil jako Indián. Chtěl jsem si dát přinést palác a prodat ho; ale nic z toho nebylo, žádný z těch džinů se neobjevil. Tak jsem usoudil, že všechno to povídání bylo prostě jedna z mnoha lží Toma Sawyera. Možná že on sám opravdu věří na ty Araby a na ty slony, ale pokud jde o mě, já jsem jiného názoru. Ono to opravdu mělo všechny znaky nedělní školy.

KAPITOLA 4

Tři čtyři měsíce uběhly a byli jsme uprostřed zimy. Chodil jsem do školy skoro každý den, znal jsem abecedu a uměl jsem číst a psát – aspoň

trochu – a dovedl jsem odřikávat malou násobilku až po šestkrát sedm je třicet pět a myslím, že to výš nedotáhnu, i kdybych byl naživu věčně. A ostatně také matematiku nepovažuji za důležitou.

Nejprve jsem školu nenáviděl, ale pomaloučku polehoučku jsem si zvykl tak, že jsem ji snesl. Když jsem byl mimořádně unavený, šel jsem za školu a nářez, který jsem druhý den dostal, mi udělal dobře a únavu zaplašil. A tak čím déle jsem chodil do školy, tím to bylo snadnější. Taký jsem si zvykl na vdovu a její domácí řád a už se mi to tak nepříčilo. Žít ve stavení a spát v posteli mi většinou velmi vadilo, ale než přišla zima, občas jsem se vytrácel z domu a chodil spát do lesa, a tak jsem si opravdu odpočinul. Svůj dřívější způsob života jsem měl raději, ale jak čas plynul, měl jsem rád i nový způsob, aspoň trošinku. Vdova říkala, že se lepším pomalu, ale jistě, a že dělám uspokojivé pokroky. Říkala, že se za mě nemusí stydět.

Jednoho rána u snídanež jsem nerad převrhl slánku. Rychle jsem chtěl nabrat špetku soli, abych ji hodil přes levé rameno a odvrátil tak smůlu, ale slečna Watsonová byla rychlejší a překazila mi to. „Dej ty ruce pryč, Huckleberry,“ řekla. „Jaký ty vždycky naděláš nepořádek!“ Vdova se za mě přimluvila, ale já dobře věděl, že tím se smůla ode mě neodvrátí. Po snídani jsem odešel ustaraný a roztřesený a jenom jsem myslel na to, kde mě smůla stihne a co to bude. Jsou způsoby, jak odvrátit určité druhy smůly, ale tohle byla smůla jiného druhu; tak jsem se ani nepokoušel něco proti ní dělat a jenom jsem se sklesle loudal a koukal, co se bude dít.

Prošel jsem zahradou před domem a vylezl na schůdky vedoucí přes vysokou ohradu. Na zemi bylo na dva prsty nového sněhu a v něm jsem spatřil čísi šlápoty. Šlápoty přišly od kamenného lomu, chvíli u schůdků přešlapovaly a pak odešly kolem plotu zahrady. Bylo divné, že člověk, který zde přešlapoval, nepřišel do domu. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Bylo to nějaké divné. Už jsem se chtěl vydat za těmi stopami, ale zastavil jsem se, abych si prvou prohlédl zblízka. Na první pohled jsem nic zvláštního neviděl. Ale na druhý pohled už ano. Na podpatku levé boty byl z dvou velikých hřebů udělaný kříž jako ochrana proti čertu.

Ve vteřině jsem vyskočil a utíkal z kopce dolů. Co chvíli jsem se ohlížel přes rameno, ale nikoho jsem neviděl. Doběhl jsem k soudci Thatcherovi, co nejrychleji jsem uměl. On mi řekl:

„Copak se děje, chlapče, jsi celý udýchaný. Přišel sis pro úroky?“

„Prosím ne,“ povídám já, „a přišly mi nějaké?“

„Přišly, právě včera večer. Jsou to úroky za půl roku – přes sto padesát dolarů. To je pro tebe celé jmění. Bylo by dobře, kdybys je zde nechal,

abych je mohl uložit k těm tvým šesti tisícům, protože vezmeš-li si je, jistě je utratíš.“

„Prosím ne,“ povídám na to já, „já je nechci utratit. Já je vůbec nechci, ani těch šest tisíc. Já bych chtěl, abyste si je vzal. Já vám to chci dát všechno, těch šest tisíc i ty úroky.“

Soudce byl překvapen. Nevěděl, na čem je. Povídá:

„Copak tím chceš říci, chlapče?“

Povídám já: „Prosím, na nic se neptejte. A ty peníze vezmete, vidíte?“

Na to on:

„Nevím, jsem na rozpacích. Děje se něco?“

„Prosím, vezměte je,“ povídám já, „a na nic se mě nevyptávejte. Když se mě nebudete vyptávat, nebudu muset lhát.“

Soudce chvíli přemýšlel a pak povídá:

„Á-ha. Myslím, že už tomu rozumím. Ty mi chceš *prodat* všechn svůj majetek, a nikoliv darovat. Tak to vlastně míníš.“ Potom soudce Thatcher něco napsal na papír, přečetl to a povídá:

„Tak, tady vidíš, že listina říká ‚za přijatou protihodnotu‘.

To znamená, že jsem to od tebe koupil a že jsem ti za to zaplatil. Tady máš dolar. A zde to podepiš.“

Podepsal jsem to a odešel jsem.

Černoch slečny Watsonové Jim měl zkamenělý chuchvalec nalezený v bachoru vola. Chuchvalec byl velký jako pěst a Jim s ním provozoval čáry. Říkal, že v tom chuchvalci je duch, který všechno ví. Tak jsem večer zašel k Jimovi a řekl jsem mu, že táta je zase tady, protože jsem našel ve sněhu jeho stopy. Chtěl jsem vědět, co táta bude dělat a zda tu zůstane. Jim přinesl ten svůj chuchvalec, něco nad ním drmolil a pak ho zvedl a upustil na podlahu. Chuchvalec pořádně buhl a odkutálel se jen tak na dva prsty. Jim to zkusil znova a potom ještě jednou a dopadlo to vždycky stejně. Potom si Jim klekl, přiložil k chuchvalci ucho a naslouchal. Ale k ničemu to nebylo; Jim říkal, že duch nechce mluvit. Prý někdy nechce mluvit zadarmo. Řekl jsem Jimovi, že mám starý, oblýskaný, padělaný čtvrtdolar, který k ničemu není, protože postříbřením trochu prokukuje mosaz, a i kdyby neprokukovala, že čtvrtdolar nikde nevezmou, protože je ošoupaný, až je na omak mastný, takže každý pozná, že je to padělek. (O tom dolaru, který mi dal soudce Thatcher, jsem raději nic nepověděl.) Řekl jsem Jimovi, že ten čtvrtdolar je hrozný šmejda, ale že ho chuchvalec třeba vezme, protože rozdíl nepozná. Jim k minci čichl, pak do ní kousl, potom ji třel a nakonec řekl, že zařídí, aby chuchvalec myslel, že je to opravdový čtvrtdolar. Řekl, že nařízne syrový brambor, strčí do

něho minci a nechá ji tam přes noc. A ráno že mosaz už nebude vidět a že mince už nebude mastná a že ji za pravou ve městě přijme ihned každý, neřkuli chuchvalec. No, já jsem taky věděl, že brambor všecko napraví, ale nějak jsem na to pozapomněl.

Jim položil čtvrdolar pod chuchvalec a znova vkleče naslouchal. Za chvíli řekl, že chuchvalec je teď svolný. Řekl mi, že chuchvalec vyjeví všechnu mou budoucnost, budu-li si přát. Řekl jsem, ať tedy spustí. A tak chuchvalec mluvil k Jimovi a Jim to opakoval. Řekl:

„Váš starý otec ještě sám neví, co bude dělat. Jednou pomýšlí na odjezd a jednou pomýšlí, že zde zůstane. Nejlepší, co můžete udělat, je klidně počkat a nechat starého pána, aby dělal, co chce. Dva andělé poleťují kolem něho. Jeden je bílý a lesklý a druhý je černý. Ten bílý mu radí, aby chvíli dělal dobrotu, ale potom se do toho vloží ten černý a všecko pokazí. Člověk dnes ještě nemůže říct, který z nich to u něho vyhraje. Ale vám se všecko v dobré obrátí. Čeká vás v životě mnoho žalosti a mnoho radosti. Chvillemi se vám povede zle a nemoc vás nemine, ale pokaždé se zase uzdravíte. Ve vašem životě jsou dvě dívky. Jedna z nich je světlá a druhá tmavá. Jedna je bohatá a druhá chudá. Oženíte se napřed s tou chudou a potom s tou bohatou. Musíte se varovat vody, co jen budete moct, a nevydávat se v nebezpečství, neboť ve hvězdách je psáno, že nakonec budete pověšen.“

Když jsem rozžehl svíčku a vyšel toho večera nahoru do své světnice, seděl tam táta – v životní velikosti.

KAPITOLA 5

Zavřel jsem za sebou dveře. Potom jsem se otočil – a spatřil jsem ho. Vždycky jsem se ho bál, protože mě tolik tloukl. A myslel jsem si, že i teď mám nahnáno; ale za chvíli vidím, že jsem se mýlil – totiž po prvním úleku, který mi vyrazil dech, jak se říká, protože to přišlo tak náhle, jsem viděl, že z něho mám tak málo strachu, že to ani nestojí za řeč.

Bylo mu skoro padesát a vypadal na to. Pačesy měl dlouhé, spečené a zamaštěné; padaly mu i přes tvář a oči mu prosvítaly jakoby psím vínem. Vlasy byly černé, ani trochu šedivé; a černé byly i kníry, které se mísily s vlasy. Tvář – pokud ji bylo vidět – byla bezbarvá; ne bílá jako tváře jiných bílých lidí. Byla bílá, až se člověku z toho dělalo nanic, až člověku naskakovala husí kůže. Byla bílá jako houba nebo jako rybí břicho. Pokud šlo o jeho šaty, byly to hadry – nic víc než hadry. Seděl

s nohou přehozenou přes druhou tak, že měl kotník na koleně. Bota na té noze byla rozbitá, dva prsty z ní koukaly a táta jimi občas zahýbal. Tátův klobouk ležel na zemi. Byla to stará černá hučka a dýnko bylo promáčkuté, jako když se propadne poklička do hrnce.

Stál jsem a koukal jsem na tátu; táta seděl, koukal na mě a pohupoval se na židli. Postavil jsem svíčku. Všiml jsem si, že okno je otevřené, tak jsem tedy vlezl přes střechu kůlny. Táta se na mě díval a pořád si mě prohlížel od hlavy k patě; potom povídá:

„To jsou mi nóbl šaty – velmi nóbl. A ty si myslíš, že jsi veliké zvíře, že ano?“

„Snad jo a snad ne,“ povídám na to já.

„Nebud’ na mě drzý,“ povídá on. „Zvykl sis na moc parádiček, co jsem byl pryč. Ale já ti od nich brzo pomůžu. A prý jsi taky študovaný – naučil ses prý číst a psát. A myslíš si, že jsi lepší než tvůj otec, protože tvůj otec neumí číst ani psát. Já tě to zase odnaučím. A kdo ti nakukal, že se máš pouštět do takových vznešených hloupostí, he? Kdo ti říkal, že smíš chodit do školy?“

„Vdova. Vdova mě posílá do školy.“

„Vdova? He? A kdo říkal vdově, že může strkat nos do věcí, do kterých jí nic není?“

„Nikdo jí to neříkal.“

„No, já jí ukážu, zač je toho loket. A koukej, té školy necháš, slyšíš? Já jim ukážu, vychovávat kluka tak, aby se vytahoval nad vlastního otce a aby se chlubil, že je něco lepšího než jeho otec. Nežádej si, abych tě nachytil poblíž školy, slyšíš? Tvá matka neuměla číst ani psát do nejdelší své smrti. Nikdo z rodiny to do smrti neuměl. Já neumím číst ani psát; a ty se mi zde budeš takhle nafukovat. Se mnou si nebudeš zahrávat, rozuměls? A jářku – přečti mi něco.“

Vzal jsem knihu a začal jsem číst něco o generálu Washingtonovi a o válkách. Když jsem četl asi půl minuty, táta praštil rukou do knížky, až odletěla na druhý konec světnice. A řekl:

„Už je to tak. Opravdu to umíš. Když jsi mi to jen říkal, ještě jsem pochyboval. Ale teď koukej pustit ty kudrlinky z hlavy. Já ti je trpět nebudu. Já si tě budu hlídat, ty mudrlante. A když tě nachytám u školy, tak ti natluču, co se do tebe vejde. Než by ses nadál, ještě by tě naučili i náboženství! Jakživ jsem neviděl takového syna.“

Táta vzal do ruky modrý a žlutý obrázek, na kterém byly krávy a kluk pasák, a povídá:

„Co je tohle?“

„To jsem dostal za to, že jsem se dobře učil.“ Táta obrázek roztrhal a řekl:

„Já ti dám něco lepšího. Já ti dám výprask.“

Potom táta chvíli seděl a něco mručel a pak povídá:

„Ty jsi mi navoněný panáček, he? Má to postel; a prostěradlo a peřiny; a zrcátko; a kus koberce na zemi. –A tvůj vlastní otec musí spát s prasa-ty v ohradě. Ale vsad' se, že tě to všechno odnaučím, než budeme spolu hotovi. Ty se mi věčně nafukovat nebudeš. A prý jsi bohatý. Jak to s tím stojí?“

„Je to lež – tak to s tím stojí.“

„Heleď, koukej – dej si pozor, jak se mnou mluvíš. Já si dám hodně líbit, ale takhle mi neodmlouvej. Jsem tu v městě už dva dny a od rána do noci neslyším nic jiného, než že jsi bohatý. Slyšel jsem to také dole pod městem při řece. Proto jsem přišel. Zítra mi ty peníze přineseš, já je chci.“

„Já žádné peníze nemám.“

„To je lež. Soudce Thatcher je pro tebe schovává. Zítra pro ně půjdeš! Já je chci mít.“

„Povídám, že žádné peníze nemám. Zeptejte se soudce Thatchera a poví vám totéž.“

„Dobrá. Zeptám se ho; a bude klopit. A když nevysází peníze, budu vědět proč. Jářku – kolik peněz máš v kapse? Dej je sem!“

„Mám jenom jeden dolar a potřebuju ho na –“

„Nač ho potřebuješ, to mě vůbec nezajímá. Vyklop ten dolar!“

Táta dolar vzal, kousl do něho, aby viděl, zda je pravý, a pak řekl, že půjde dolů do města koupit nějakou kořalku, protože po celý den neměl co pít. Když byl na střeše kolny, strčil ještě hlavu do okna a nadával mi, že jsem náfuks a že se chci vytahovat nad vlastního otce; když jsem myslel, že už je pryč, strčil znovu hlavu do okna a řekl, abych si dal pozor stran té školy, protože tam bude číhat, a že mi nařeže, jestli tam nepřestanu docházet.

Druhého dne byl táta opilý, šel k soudci Thatcherovi a s bandurskou na něm vymáhal peníze; ale nic nedostal, a tak láleřil, že půjde na policii.

Soudce a vdova šli k soudu a žádali, abych byl odňat otcí a aby buď vdova, nebo soudce byli mým poručníkem; ale byl tam nový soudce, který právě přišel do města a tátu neznal; proto řekl, že soudy nesmějí zasahovat do rodinných záležitostí a nesmějí rozdělovat rodiny, pokud se tomu lze vyhnout; a že soud proto raději neodejme dítě jeho otcí. Tak soudce Thatcher a vdova museli odejít s nepořízenou.

Táta samou radostí nevěděl co dělat. Řekl, že mě zbije, až budu černý a modrý, neseženu-li mu nějaké peníze. Vypůjčil jsem si od soudce Thatcheru tři dolary, táta je vzal, opil se, a kudy chodil, tudy výskal, nadával, vyváděl a hlučel po celém městě a vydržel to až do půlnoci. Potom ho zavřeli, ráno přišel před soud a dostal zase týden vězení. Ale říkal, že je spokojen, protože soud poznal, že on je pánem svého syna, a že mu zatopí, až mu bude horko.

Když táta vyšel z vězení, nový soudce řekl, že z něho udělá muže. A tak ho vzal do svého bytu, čistě a pěkně ho oblékl, a táta snídal, obědval a večeřel se soudcem a jeho rodinou a byl se soudcem – jak se říká – jedna ruka. A po večeři soudce mluvil k tátovi o abstinenci a podobných věcech, až se táta rozbřečel a říkal, že byl pošetilý a že pošetile promřhal svůj život; ale nyní že začne z jiného soudku a stane se mužem, za kterého se nikdo nebude muset stydět, a že doufá, že mu soudce pomůže a nebude se na něho dívat spatra. Soudce řekl, že by ho za ta slova nejraději objal; a potom plakal také soudce a jeho žena se znova rozplakala; táta řekl, že dosud byl mužem, který se setkával stále s nepochopením, a soudce řekl, že je o tom přesvědčen. Táta řekl, že člověk, který je na dně, potřebuje účast, a soudce řekl, že tomu tak je; a tak brečeli znova. A když přišla doba jít spát, táta vstal, předpažil a řekl:

„Podívejte se na ni, pánové a dámy vespolek; chopte se jí. Potřeste jí. Toto je ruka, která byla rukou vepře; ale už není; je rukou muže, který se vydal do nového života a který raději umře, než by se vrátil do života minulého. Pamatuje si má slova a nezapomeňte, co říkám. Je to teď čistá ruka; potřeste jí a nic se nebojte.“

Tak potřásali tátovi rukou jeden po druhém, všichni dokola, a plakali. Soudcova žena tátovu ruku políbila. Potom táta udělal znamení ruky pod písemný slib. Soudce řekl, že to je nejsvětější chvíle v dějinách nebo něco takového. Pak uložili tátou do krásné ložnice, jež byla pokojem pro hosty, ale táta v noci dostal mocnou žízeň, vylezl na střechu podjezdu před portálem a svezl se po sloupu dolů a vyměnil nový kabát za demižón čtyřicetistupňové a zase se vyšplhal do ložnice a poměl se jako za starých dobrých časů; když začalo svítat, vylezl znova na stříšku opilý jak baron a skutálel se se střechy a pádem si zlomil levou paži na dvou místech a byl už skoro zmrzlý na kost, když ho po slunce východu někdo našel. A když se soudcovi šli podívat do pokoje pro hosty, museli sondovat hloubku, než se mohli vydat na plavbu.

Soudce byl jaksi rozmrzelý. Řekl, že člověk by tátou snad mohl napravit brokovnici, ale o jiném způsobu prý neví.

KAPITOLA 6

Co vám mám dlouho povídat, táta byl za chvíli zase čilý jako ryba a začal soudce Thatchera honit po soudech, aby vydal ty peníze, a začal honit také mě, protože jsem nepřestal chodit do školy. Dvakrát mě natchytal a zbil mě, ale já chodil do školy dál a většinou jsem tátovi proběhl pod rukama nebo jsem mu utekl. Předtím jsem o školu moc nestál, ale teď jsem tam chodit chtěl, patrně tátovi na zlost. Pokud jde o soud, byla to věc na dlouhé lokte. Vypadalo to, jako by se jim vůbec nechtělo začít; a tak jsem si občas od soudce Thatchera vypůjčil dva tři dolary pro tátu, abych si ušetřil bití. Když táta dostal peníze, pokaždé se opil; a pokaždé, když se opil, ztropil po městě výtržnost; a pokaždé, když ztropil výtržnost, byl zavřený. Byl už takový a tenhle koloběh byl načisto v jeho slohu.

Potom si navyl potloukat se příliš mnoho kolem vdovina domu, a tak mu vdova nakonec řekla, že nepřestane-li kolem domu špehovat, udělá mu nepříjemnost. Dovedete si představit, jak tím tátu dopálila? Říkal, že jí ukáže, kdo je pánem Hucka Finna. A tak si na mě jednoho dne na jaře počíhal, chytil mě a odvezl mě na loďce nějakých pět kilometrů proti proudu; přistál na illinoiském břehu v místech, kde je zalesněný a kde nejsou žádné domy; ale byla tam stará chata, srub, který byste v hustém lese nenašli, kdybyste o něm nevěděli.

Tam se táta usadil a tam mě držel a nikdy se mi nenaskytla příležitost utéct. V té staré chatě jsme bydleli a táta na noc vždycky zamykal dveře a klíč si dával pod hlavu. Táta měl pušku, kterou patrně ukradl; chytali jsme ryby a stříleli jsme zvěř a z toho jsme byli živi. Co chvíli mě táta zamykal a chodil po proudu dolů těch pět kilometrů k přivozu, kde byl obchod. Tam vyměňoval ryby a zvěřinu za kořalku. Pít si nosil domů, opíjel se a lebedil si a tloukl mě. Vdova za čas přišla na to, kde jsem, a poslala nějakého muže, aby se mě pokusil zmocnit. Ale táta ho zahnal flintou a nedlouho potom jsem si zvykl na chatu i na ten život a všechno se mi líbilo – až na to bití.

Byl to život líný a náramný; mohl jsem se celý den pohodlně povalovat, kouřit a chytat ryby, a nikde žádné knížky a žádné učení. Tak utekly dva tři měsíce. Z šatů už byly jen špinavé hadry a cáry a nechápal jsem, jak se mi kdysi mohlo tak líbit u vdovy, kde se člověk musel mýt a jíst z talíře a česat se a chodit v pravidelnou dobu spát a v pravidelnou dobu vstávat a kde člověk musel pořád dřepět nad knížkou a poslouchat vážná kázání slečny Watsonové. Už se mi nechtělo vracet. Kvůli vdově jsem

kdysi přestal klít, protože to neměla ráda. Ted' jsem zase s chutí klel, protože táta nic proti tomu neměl. Celkem vzato jsem tam v lese měl náramné časy.

Ale postupem doby se táta začal víc a víc ohánět holí a já už to nemohl vydržet. Byl jsem samá modřina. A táta si také zvykl odcházet velmi často a vždycky mě zamykal. Jednou mě zamkl a byl pryč tři dny. Připadal jsem si hrozně opuštěný. Myslel jsem, že se utopil a že se už jakživ odamtud nedostanu. Byl jsem vystrašený. Umínil jsem si, že musím najít nějaký způsob, jak se dostat odtud nadobro. Zkoušel jsem už předtím mockrát, jak se dostat z chaty, ale nikdy se mi to nepodařilo. Chata měla okno tak malé, že by se jím pes neprotáhl. Komínem to také nešlo; byl příliš úzký. Dveře byly pevné, z dubových klád. Táta také, když odcházel, dával dobrý pozor, aby nenechal v chatě nič ani nic podobného; myslím, že jsem světlici prohledal snad stokrát; prohledával jsem ji vlastně celou dobu, kdy jsem tam byl sám, protože to byl jediný způsob, jak zabíjet čas. Našel jsem starou rezavou dřevařskou pilu bez rukojeti; byla zastrčená mezi trám a krov stropu. Pilu jsem namazal a dal se do práce. Na zadní stěnu chaty za stolem byla přibitá stará koňská houně, aby vítr, který vnikal škvírami srubu, nezhášel svíčku. Vlezl jsem pod stůl, nadzvedl jsem houni a dal se do velké klády při zemi. Chtěl jsem vyříznout otvor tak velký, abych mohl proklouznout. Byla to zdoluhavá, těžká práce, ale už jsem to měl skoro hotové, když jsem zaslechl z lesa tátovu pušku. Odstranil jsem stopy své činnosti, spustil houni a schoval pilu a za chvílečku táta přišel.

Nebyl v dobré náladě – to jest byl ve své obvyklé míře. Říkal, že byl dole ve městě a že všechno jde od desíti k pěti. Jeho advokát mu řekl, že soudní spor může vyhrát a že peníze může dostat, jestliže ovšem soud vůbec zahájí řízení. Ale jsou tu způsoby, jak věc dlouho odkládat, a soudce Thatcher že se v tom velmi dobře vyzná. A dále táta řekl, že si lidé povídají o novém procesu stran poručníctví, abych mu byl odňat a dán do opatrování vdově. Lidé prý říkají, že to vdova tentokrát vyhraje. Pořádně ve mně hrklo, protože jsem se k vdově už vracet nechtěl. Neměl jsem chuť žít jako v šněrovačce a dát se civilizovat, jak tomu říkali. Pak táta začal nadávat na všechny a na všechno, nač a na koho si jenom mohl vzpomenout, a potom začal nadávat znova, pro jistotu, aby někoho nevynechal, a pak to zakončil jakýmsi souhrnným nadáváním, jež zahrnuje spoustu lidí, jejichž jména neznal a kterým proto říkal Tentonoc a Tentok, když na ně přišla řada; a potom pokračoval zas v nadávání všeobecném.

Řekl, že by se na to podíval, aby mě vdova dostala. Bude si prý dávat pozor, a kdyby se někdo pokusil s takovou přijít, ví prý o místě vzdáleném deset dvanáct kilometrů. Tam mě schová a pak že mě můžou hledat, až zcepenějí, a přece mě nenajdou. Z toho mi zase bylo úzko, ale jenom chvílečku; hned jsem si řekl, že tady nebudu čekat, až k tomu dojde.

Potom mě táta poslal pro věci, které přivezl na loďce. Bylo to čtvrt metráku kukuřičné mouky v pytli, šrůta slaniny, střelivo, šestnáctilitrový demižón kořalky, stará knížka a dvojce noviny, tedy papír na těsnění nábojů do flinty, a lano. Odnosl jsem první dávku, vrátil jsem se pro další věci a sedl jsem si na před' člunu, abych si odpočinul. Všecko jsem si rozmyslel a rozhodl jsem se, že si vezmu s sebou pušku a šňůry na ryby a že se ztratím do lesa, až uteču. Umínil jsem si, že nezůstanu na jednom místě, ale že půjdu na vandr vnitrozemím a že budu chodit většinou v noci. Živit se budu lovem a rybařením a dostanu se tak daleko, že ani táta, ani vdova mě už jakživi nenajdou. Díru ve zdi že dopiluju a dírou uteču dnes v noci, pakliže se táta dostatečně opije, a předpokládal jsem, že to udělá. Byl jsem do svých plánů tak zahloubaný, že jsem si ani neuvědomil, jak dlouho v té loďce už sedím, až táta začal halekat a ptát se, jestli prý jsem usnul nebo jestli jsem se utopil.

Když jsem odnosil věci do chaty, bylo už skorem tma. Zatímco jsem vařil večeři, táta si několikrát přihnul, rozehrál se a začal zase nadávat. Táta byl opilý už ve městě, proležel celou noc v příkopu a byla na něho podívána. Člověk by byl řekl, že to je Adam, od hlavy k patě samá hlína. Pokaždé, když kořalka začala působit, táta se pouštěl do vlády. Tentokrát povídá:

„Tomuhle se říká vláda – jen se na ni podívej, jak vypadá. Soud číhá na příležitost vzít otci syna, vlastního syna, kterého vypiplal, o kterého se chvěl úzkostí, který ho stál tolik peněz. Ano, a právě když člověk syna konečně odchoval a syn je dost velký aby začal pracovat a udělal také něco pro svého otce, aby mu poskytl trochu odpočinku – tumáš. Soud a policie začínají honit otce. A tomuhle se říká vláda. A to ještě není všechno. Soud nadrží Thatcherovi a pomáhá mu upírat mi můj vlastní majetek. A tohle dělá soud. Pěkný soud, který člověku vezme šest tisíc dolarů a ještě víc, vrazí ho do rozbité chajdy v lese a nechá ho chodit v šatech, za které by se čuně stydělo. Tomuhle se říká vláda. Pod takovou vládou se člověk práva nedovolá. Někdy mám opravdu chuť z takové země se prostě a nadobro vystěhovat. A taky jsem jim to řekl; do očí jsem to řekl starému Thatcherovi. Moc lidí to slyšelo a mohou to dosvědčit, co jsem řekl. Nežádejte si mě, řekl jsem jim, sice se z téhle zatra země odstěhuju

a už mě jakživi neuvídníte. Doslova tak jsem jim to řekl. Podívejte se, povídám jim, podívejte se na můj klobouk, jestli tomu vůbec můžete říkat klobouk. Dýnko sedí na hlavě, ale ostatek se mi veze dolů až po bradu a potom to už vůbec není klobouk, ale spíš to vypadá, jako bych měl hlavu vraženou do kusu trouby od kamen. Podívejte se na to, povídám jim, a řekněte sami, jestli to je klobouk pro mě, jednoho z nejbohatších mužů ve městě, jen kdybych dostal, co mi patří.

Ba jo, to je mi vláda, to je mi znamenitá vláda. Jen se na to podívej. Ve městě byl svobodný starý černoch z Ohia – mulat –, skoro tak bílý jako běloch. Měl také na sobě nejbělejší košili, jakou jsi kdy viděl, a klobouk lesk jako blesk. A v celém městě není člověka, který by měl tak krásné šaty jako ten mulat. A měl zlaté hodinky a řetízek a hůl se stříbrnou rukojetí – zkrátka, co ti mám povídat, nejodpornější starý šedovlasý nabob celé Ameriky. A co tomu řekneš? Je prý profousorem na nějaké vysoké škole a umí prý mluvit všelijakými řečmi a vůbec prý všechno ví. A to ještě není to nejhorší. Prý má doma *volební právo*. To přestává všechno. Já-řku – kam to Amerika spěje? Byly zrovna volby a já chtěl jít volit, a také bych tam byl došel, kdybych nebyl býval tak opilý. Ale když jsem se dověděl, že zde máme stát, kde pouštějí černochy k volbě, stáhl jsem se zpátky. Řekl jsem, že já už nikdy volit nepůjdu. Doslova tak jsem jim to řekl. Všichni mě slyšeli; a pro mě za mě může celá Amerika shnít – já už volit nepůjdu do nejdelsí smrti. A ta drzost toho černocha! Představ si, on by mi nebyl uhnul z cesty, kdybych ho nebyl odstrčil. Proč, povídám lidem, proč toho černocha nedáte do dražby a proč ho neprodáte? To bych chtěl vědět. A víš, co mi na to řekli? Prý nemůžeme, pokud by se v našem státě nezdržel šest měsíců, a on tu ještě není tak dlouho. Tady máš ukázkou, jak to chodí. Tomuhle se říká vláda, když to nemůže prodat svobodného černocha dřív než za šest měsíců. Tady máš vládu, která si říká vláda a která dělá, že je vláda, a myslí si, že je vláda, a která přece musí po celých šest měsíců sedět zticha jako putička, než smí chňapnout toulavého, zlodějského zatraceného bělokošilátého svobodného černocha a...”

Táta v zápalu nekoukal, kam ho staré olšové nohy nesou, a tak klopýtl a padl po hlavě do necek s nakládáním vepřovým a narazil si obě holeně, a zbytek jeho projevu byl veskrze velmi peprný, namířený hlavně proti černochům a proti vládě, ale také tu a tam se zmínkami o neckách. Přitom táta zčerstva poskakoval světnicí, napřed po jedné noze a pak po druhé, a držel si napřed jednu holeň a pak druhou a potom se najednou rozmáchl levou nohou a uštědřil neckám ohromný kopanec. Byl to čin neuvážení, protože tou botou vpředu vykukovaly dva prsty. A táta tak

prudce zavyl, až člověku vstaly vlasy na hlavě, padl k zemi, válel se po podlaze a držel si prsty u nohy; a nadával tak, že překonal všechny své dosavadní výkony v tomto oboru. Sám to později konstatoval. Slýchal Sowberryho Hagana ve dnech jeho slávy a řekl, že překonal i Hagana; ale myslím si, že v tom táta snad přeháněl.

Po večeri táta sáhl po džbánku a řekl, že má dost kořalky pro dvě opice a jedno delirium tremens. To bylo jeho pořekadlo. Počítal jsem, že táta bude do hodiny tak opilý, že nebude ani slyšet, ani vidět, a potom jsem chtěl buď ukrást klíč, nebo se propilovat. Táta pil a pil a nakonec se svalil na houně, ale štěstí mi nepřálo. Táta pořádně neusnul, bylo mu špatně. Sténal a hekal a dlouho kolem sebe mlátil. Nakonec jsem už byl tak ospalý, že jsem neudržel oči otevřené, a než jsem se nadál, už jsem tvrdě spal a svíčka hořela na stole.

Jak dlouho jsem spal, nevím, ale najednou se rozlehl hrozný výkřik a já byl vzhůru. Táta vyhlížel divoce. Poskakoval sem a tam a dopředu a dozadu a křičel něco o hadech. Říkal, že mu lezou po nohách vzhůru; a pak táta zase vyskočil a zařval, že ho had kousl do tváře, ale já jsem žádné hady nikde neviděl. Potom táta začal pobíhat po místnosti dokořlečka dokola a křičel:

„Sundej ho! Sundej ho! Kouše mě do týla!“ Jakživ jsem neviděl člověka tak koulet očima. Za chvílečku byl v koncích s dechem, padl k zemi a lapal vzduch; potom se začal převracet a převaloval se na zemi s náramnou rychlostí a přitom kopal na všechny strany, bil kolem sebe rukama, jako by něco chytal ve vzduchu, a řval a volal, že ho berou čerti. Poznenáhlu se vyčerpal a chvíli ležel nehnutě a úpěl. Potom přestal i úpět a ležel načisto tiše, ani hlásku nevydal. Z lesa jsem slyšel sovy a vlky a tiicho se zdálo hrozné. Táta ležel v rohu. Pomaloučku se nadzvedával a naslouchal s hlavou skloněnou na stranu. Potom povídá, načisto potichu:

„Trempe – trempe – trempe; mrtví jdou; trempe – trempe – trempe; jdou si pro mě; ale já s nimi nepůjdu. Ó, už jsou tady. Nechte mě! Dejte pryč ty své ruce – jsou studené – pusťte mě! Slitujte se nad ubožákem!“

Potom se táta spustil na všechny čtyři, odplazil se a žebrnil, aby ho pustili a aby ho nechali na pokoji, zamotal se do pokrývky a vlezl pod rozviklaný stůl a pořád škemral; nakonec se dal do pláče. Slyšel jsem ho vzlykat pod pokrývkou.

Za chvíli se vykutálel zpod stolu, vyskočil, stál na nohou, díval se divoce kolem sebe, a když mě spatřil, chtěl se dát do mě. Honil mě po chatě kolem dokola s otevřenou kudlou v ruce, nazýváje mě Andělem smrti. Křičel, že mě zabije a pak že si pro něho už nebudu moct přijít.

Prosil jsem ho a říkal jsem mu, že jsem jenom Huck, ale on se smál takovým řezavým smíchem a řval a nadával a honil mě dál. Jednou, když jsem se na místě otočil a proklouzl mu pod rukama, chytil mě za kabát mezi rameny a já myslel, že je se mnou konec, ale vyvlekl jsem se z kabátu rychlostí blesku a zachránil jsem se. Brzy nato se táta vyčerpál a svezl se k zemi zády ke dveřím a řekl, že si chvilku odpočine a pak že mě zabije. Nůž položil pod sebe a řekl, že se vyspí, spánkem že se posilní a pak že se ukáže, kdo s koho.

Netrvalo dlouho a táta usnul. Polehoučku potichoučku jsem si přitáhl židli a vylezl jsem na ni tak opatrně, jak jsem jen mohl, abych nedělal hluk, a podal jsem si pušku. Zajel jsem do hlavně nabíjákem, abych se přesvědčil, zda je opravdu nabitá; potom jsem ji podepřel o sud tak, že mířila na tátu, a sedl jsem si za ni. A čekal jsem, zda se táta pohne. Jak pomalu a tiše se vlekl čas!

KAPITOLA 7

„Vstávej! Co to má být?“

Otevřel jsem oči a snažil jsem se uvědomit si, kde jsem. Už byl den a já tvrdě spal. Táta stál nade mnou. Měl špatnou náladu a taky kocovinu. Povídá:

„Nač tady máš tu flintu?“

Usoudil jsem, že neví, co dělal, a proto povídám:

„Někdo se sem dobýval a tak jsem na něho číhal.“

„Proč jsi mě nevzbudil?“

„Budil jsem vás, ale nebylo to nic platné. Ani jste se nehnul.“

„No dobrá. Tak jenom tu nestůj a nepovídej mi tu do večera. Marš ven a podívej se, jestli jsou na šňůře nějaké ryby k snídani. Přijdu za chvilku.“

Táta odemkl dveře a já vyběhl k břehu řeky. Viděl jsem plavat na vodě velké větve a podobné věci a trochu tříště, a tak jsem věděl, že řeka začala stoupat. Řekl jsem si, že bych se měl moc dobře, kdybych teď byl ve městě. Červnová povodeň byla pro mě vždycky výnosná, protože když začíná velká voda, přináší kola dříví a vorové klády, někdy i kusy voru třeba také s tuctem klád; a stačí to pochytat a prodat v ohradách nebo do pily.

Šel jsem kousek podle břehu; jedním okem jsem dával pozor, zda nejde táta, a druhým jsem koukal, co přináší povodeň. Co vám mám povídat, najednou si to sem šine loďka; byla to opravdová krasavice, dlouhá

čtyři nebo pět metrů; nesla se na hladině jako kačena. Skočil jsem z břehu do vody po hlavě, ani jsem neshodil šaty, a plaval jsem za člunem. Čekal jsem, že na dně loďky bude někdo ležet, protože to lidi často dělají, aby někoho vyvedli aprílem; nechají člověka přiveslovat a pak vstanou a člověku se vysmějí. Ale tentokrát to tak nebylo. Vyšplhal jsem se do ní a dovesloval jsem ji k břehu. Táta bude mít radost, řekl jsem si, dostane za ni aspoň deset dolarů. Ale když jsem vylezl na břeh, nebylo po tátovi ani vidu, ani slechu, a když jsem lodičku zatahoval do zátoky, která nebyla širší než strouha a byla zakrytá psím vínem a vrbami, napadlo mi něco jiného; schovám ji, a až uteču, nedám se do lesa, ale sjedu po řece nějakých sedmdesát osmdesát kilometrů. Tam se někde usadím nadobro a nebudu se muset tlouct pěšky po světě.

Zátoka byla blízko chaty a pořád se mi zdálo, že slyším tátu přicházet; ale podařilo se mi loďku ukrýt. Potom jsem vylezl a skrčil se za skupinou vrb. Spatřil jsem tátu s puškou. Byl nedaleko, ale zrovna mířil na nějakého ptáka, takže bylo jasné, že nic neviděl.

Když potom táta přišel k řece, našel mě zabraného do práce. Usilovně jsem se zabýval dlouhou rybářskou šňůrou a množstvím udic. Táta mi trochu vyhuboval do loudalů, ale řekl jsem mu, že jsem spadl do vody a tím že jsem se zdržel. Věděl jsem, že si všimne, jak jsem mokrý, a že by se začal vyptávat. Na šňůře bylo pět sumců. Sundali jsme je a šli jsme domů.

Po snídani jsme si lehli, abychom dospali, protože jsme oba byli velmi unavení. Jak jsem tak ležel, začal jsem přemýšlet a nakonec jsem si řekl: Kdyby se mi podařilo zařídít to tak, aby se mě ani táta, ani vdova nepokoušeli hledat, bylo by to mnohem jistější než spoléhat se na štěstí, že budu dost daleko, než mě začnou pohřešovat; víte, ono se může přihodit ledaco. Abych řekl pravdu, notnou dobu jsem nevěděl, jak to zaonačit, ale potom se táta zvedl, aby vypil další soudek vody, a přitom povídá:

„Když podruhé přijde nějaký mužský a bude se točit kolem chaty, tak mě vzbudíš, rozuměls? Ten člověk neměl kalé úmysly. Já bych ho byl odstřelil. Podruhé mě vzbudíš, slyšíš?“

Pak si zase lehl a znova usnul; ale to, co řekl, mi vnuklo právě nápad, který jsem potřeboval. Už vím, povídám sám sobě, jak to navléct, aby nikomu nenapadlo pít se po mně.

Kolem poledne jsme vstali a šli k řece. Voda stoupala zčerstva a plavila spoustu dříví. Za chvilku se objevil kus voru – devět klád pevně svázaných. Doveslovali jsme k tomu a přitáhli to k břehu. Potom jsme se naobědvali. Každý člověk na tátově místě by byl počkal do večera, aby

mohl pochytat víc klád, ale táta, kdepak. To mu nesedělo. Devět klád mu stačilo. Nedal jinak a musel hned do města – prodat to. Tak mě zamkl, vzal loďku, přivázal vor a vydal se na cestu s vorem ve vleku. Mohlo být asi půl čtvrté. Počítal jsem, že se dnes už nevrátí. Počkal jsem, až jsem usoudil, že má dost velký náskok; pak jsem vzal pilu a dal se do klády při podlaze. Než táta byl na druhém břehu řeky, já byl dírou venku. Táta a jeho vor byl jako malá vzdálená šmouha na vodě.

Vzal jsem pytel s kukuřičnou moukou a odnesl ho k zátočině, kde jsem měl svou loď. Rozhrnul jsem psí víno a vrbové větve a uložil jsem pytel do kocábky. Pak jsem udělal totéž se slaninou, potom s demižónem kořalky. Odnesl jsem všechnu kávu a všechn cukr, který jsme měli, a všechno střelivo; vzal jsem všechno těsnění; vzal jsem štoudev i naběračku; vzal jsem hrníček i cínový pohár, svou starou pilu a dvě příkrývky, pánev na smažení a hrnec na vaření kávy. Vzal jsem šňůru na ryby a zápalky a jiné věci, pobral jsem všecko, co mělo cenu třebas zlámané grešle. Vysmejčil jsem chatu důkladně. Chtěl jsem sekyrku, ale jediná sekera, kterou jsme měli, byla v lese u naštipaného dříví a já věděl, proč zrovna tu sekeru tady nechám. Když jsem byl se vším hotov, přinesl jsem si ještě pušku.

Lezením dírou při zemi a vlečením věcí jsem půdu hodně poznamenal. Napravil jsem to, jak se to zvenku dalo; posypal jsem půdu prachem, který přikryl piliny i stopy vlečení. Potom jsem vypilovaný kus klády dal na místo, kam patřil, podložil jsem ho dvěma kameny a kamenem jsem ho podepřel, protože kláda byla v těch místech prohnutá a nepřiléhala k zemi. Kdo by stál metr od chaty a nevěděl, že kláda byla propilovaná, ničeho by si nevšiml; a kromě toho jsem propiloval zadní stěnu chaty a nebylo pravděpodobné, že by sem někdo chodil a okouněl.

Od chaty až k lodi byla samá tráva, takže jsem tam nezanechal žádnou stopu. Obešel jsem to, abych se o tom přesvědčil. Stoupl jsem si na břeh a podíval jsem se po řece. Všecko bylo v pořádku. Tak jsem vzal pušku a šel jsem kousek do lesa. Rozhlížel jsem se po nějakých ptácích a najednou jsem spatřil zdivočelé prasátko. Vepř tu rychle divočí, jakmile utečou z farmy v prérii. Složil jsem toho pořízka a odnesl ho k chatě.

Vzal jsem sekeru a prorazil dveře. Pořádně jsem je při tom rozmlátil a rozsekal. Pak jsem přinesl prasátko do světnice, skoro až ke stolu; sekerou jsem mu rozsekal hrdlo a pak jsem je položil, aby krev tekla na zem. Říkám na zem, protože to byla zem, udupaná hlína, bez dřevěné podlahy. No, a pak jsem vzal starý pytel, dal do něho velké kameny – kolik jsem jich jen mohl utáhnout – a pytel jsem vlekl od samého prasete ke dveřím

a lesem až k řece; hodil jsem ho do vody, pytel klesl pod hladinu a byl tentam. Každý musel vidět, že tu někdo něco po zemi vlekl. Litoval jsem, že tu není Tom Sawyer; věděl jsem, že by ho tento kousek zajímal a že by si byl přisadil nějakým uměleckým vylepšením. Nikdo se s takovou věcí neuměl blýsknout tak jako Tom Sawyer.

No, a nakonec jsem si vytrhl pár vlasů, dobře jsem sekeru namočil do pašíkovy krve a vlasy jsem přilepil na její tupý konec. Potom jsem sekeru hodil do kouta. Pak jsem vzal prasátko, tiskl jsem je k sobě pod kabátem (aby krev nekapala) a odnesl jsem je pořádný kus po proudu, než jsem je hodil do řeky. Teď mi ještě něco napadlo. Šel jsem k loďce, vytáhl jsem pytel s moukou a starou pilu a obojí jsem odnesl do chaty. Pytel jsem dal tam, kde stával, a pilou jsem udělal do něho dole díru. Musel jsem to udělat pilou, protože jsme v chatě neměli ani nůž, ani vidličku. Táta všechno kuchtěni obstarával svou kudlou. Potom jsem pytel nesl nějakých sto metrů napříč trávníkem a vrbovím nalevo od domu až k mělkému jezeru, které bylo přes sedm kilometrů široké a plné rákosí – a jistě také kachen v době, kdy kachny hnízdí. Z jezera vedl na druhé straně bažinatý potok nebo strouha dlouhá moc kilometrů, ani nevím kam, ale nevedlo to do řeky. Mouka se sypala z pytle a zanechávala stopu vedoucí od chaty až k jezeru. Také jsem tam odhodil tátův brousek, jako by ho tam byl někdo náhodou ztratil. Potom jsem trhlinu v pytli svázel provázkem, aby se mouka už nesypala, vzal jsem pytel a pilu a odnesl jsem to zase zpátky na loďku.

To už se stmívalo, a tak jsem vyjel s loďkou na řeku pod vrby, jejichž větve visely nad vodou. Chtěl jsem počkat, až vyjde měsíc. Loďku jsem přivázal k vrbě. Potom jsem něco snědl a pak jsem si lehl na dno loďky, abych si zapálil dýmku a udělal plán, co dál. Řekl jsem si, že lidi půjdou po stopě toho pytle s kamením a budou lovit v řece. Kromě toho půjdou po moučné stopě k jezeru a dají se podle potoka, který teče z jezera, aby našli loupežníky, kteří mě zabili a odnesli věci. Na řece nebudou hledat nic, nic než mou chladnou mrtvolu. To je brzo omrzí a pak si už nikdo nade mnou nebude lámat hlavu. Mohu se tedy usadit, kde se mi zlíbí. A mně se líbí Jacksonův ostrov. Znáám ten ostrov velmi dobře a nikdo na něj jakživ nepřijde. Až tam budu bydlet, mohu si kdykoliv v noci zaveslovat do města, mohu se tam potichoučku rozhlédnout a dostat se k věcem, které budu potřebovat. Rozhodl jsem se, že Jacksonův ostrov je mým cílem.

Byl jsem notně unavený, a než jsem se nadál, už jsem spal. Když jsem se probudil, nevěděl jsem zprvu, kde jsem. Posadil jsem se, rozhlížel

jsem se a měl jsem trochu nahnáno. Potom jsem si na všechno vzpomněl. Řeka byla širokánská, jako by druhý břeh byl vzdálený kilometry a kilometry. Měsíc svítil tak jasně, že bych mohl černé klády, které mě tiše mījely, docela dobře počítat, ačkoliv plavaly několik set metrů od břehu. Všecko bylo mrtvé, tiché a vypadalo to a vonělo po pozdní hodině. Jistě víte, co myslím, – i když nevím, jakými slovy bych to řekl.

Zazíval jsem si, protáhl jsem se a už jsem se chystal, že odvážu loď a odrazím od břehu, když jsem nad vodou zaslechl nějaký zvuk. Naslouchal jsem. Brzo jsem na to přišel. Byl to temný, pravidelný zvuk, jaký vydávají v tiché noci vesla zasazená do vidlic. Díval jsem se vrbovými větvemi, a opravdu, byl to člun kdesi daleko na vodě. Kolik lidí v něm bylo, to jsem nemohl rozpoznat. Člun se pořád blížil, a když byl přímo proti mně, vidím, že je v člunu jenom jeden muž. Snad to není táta, povídám sám sobě, ačkoliv jsem ho ještě nečekal. Veslař se spustil kousek po proudu, a když zarejdoval do tiché vody pod břehem, plul kolem mě tak blízko, že bych se ho byl mohl dotknout muškou pušky. Nu, a byl to táta, doopravdy – a ještě k tomu střízlivý, jak bylo znát podle toho, jak vesloval.

Tak jsem už nemařil čas. V příštím okamžiku jsem se nesl po proudu, tiše, ale rychle, ve stínu vysokého břehu. Urazil jsem asi čtyři kilometry a pak jsem zarejdoval nějakých tři sta metrů nebo víc do středu řeky, protože jsem se blížil k přístavišti přivozu a bylo nebezpečí, že by mě lidé mohli uvidět a zavolat na mě, abych se prohlásil. Veplul jsem mezi tříšť, ulehl na dno loďky a dal se unášet proudem. Ležel jsem naznak, kouřil dýmku a koukal do nebe; na obloze nebylo ani mráčku. Neřekli byste, jak je nebe vysoké a hluboké, když při měsíčku ležíte naznak; nikdy předtím jsem si toho nevšiml. A jak daleko člověk slyší na vodě za takové noci! Slyšel jsem mluvit lidi na přístavišti přivozu – rozuměl jsem opravdu každému slovu. Někaký muž říkal, že už nastává doba dlouhých dnů a krátkých nocí. Druhý na to odpověděl, že *tahle* noc není zrovna krátká, a potom se smáli a ten druhý to pak zase znova opakoval a zase se oba smáli. Pak vzbudili nějakého dalšího muže a taky mu to říkali, ale ten se nesmál; vyjel si na ně zhurta, aby mu dali pokoj. Ten první muž řekl, že to musí povědět své ženě, že se jí to bude jistě líbit; ale prý to není ještě nic proti tomu, co si uměl vymýšlet dříve. Slyšel jsem muže, který říkal, že už jsou skorem tři hodiny a že doufá, že svítání nebude otálet déle než týden. Potom se hovor víc a víc vzdaloval a už jsem nerozuměl, co si povídají; ale ještě jsem slyšel, že mluví, a chvílemi jsem také zaslechl, že se smějí. Ale už to znělo jako z velké dálky.

Byl jsem teď hodný kus pod přívozem. Vstal jsem a viděl jsem před sebou Jacksonův ostrov, vzdálený ještě asi čtyři kilometry po proudu. Byl hustě zalesněn a trčel uprostřed řeky velký, temný a mocný jako parník se zhasnutými světly. Na špici ostrova nebylo vůbec vidět zem. Všechno už bylo pod vodou.

Netrvalo dlouho a byl jsem u ostrova. Kolem špice jsem prolétl závratnou rychlostí, protože proud v těchto místech byl velice prudký, ale potom jsem se dostal do stojaté vody a přistál jsem na břehu obráceném k Illinoisu. Zavesloval jsem s loďkou do úzké hluboké zátoky, o které jsem věděl; musel jsem rozhrnovat vrbové větve, abych se tam vůbec dostal, a když jsem loď uvázal, nemohl zvenku vůbec nikdo poznat, že tam je.

Došel jsem na špici ostrova, sedl jsem si na vyvrácený strom a díval se na velkou řeku a na černou plavenou tříšť a dál na město vzdálené pět kilometrů, kde mrkala tři nebo čtyři světélka. K ostrovu se blížil hroztánský veliký vor. Byl ještě vzdálen asi půldruhého kilometru a měl uprostřed lucernu. Koukal jsem, jak se vor šine po řece, a když plul kolem místa, kde jsem seděl, slyšel jsem muže, jak volá: „Hej, zadní kormidla – zarejdujte přídi doprava!“ Slyšel jsem to tak zřetelně, jako kdyby muž stál vedle mne.

Na obloze se ukázalo trochu šedivé barvy; vrátil jsem se do lesa a lehl jsem si, abych se před snídání prospal.

KAPITOLA 8

Když jsem se probudil, bylo slunce tak vysoko, že muselo být už osm pryč. Ležel jsem pohodlně v trávě ve stínu a chládku, přemýšlel jsem o všem možném, byl jsem odpočínutý, celkem spokojený a bylo mi dobře. Slunce jsem viděl několika skulinami, ale většinou tu byly všude mohutné stromy a pod nimi smutné přítmi. Na zemi, kam listím pronikalo sluneční světlo, byly skvrny jako pihy a ty pihy se trochu třepetaly. Z toho bylo vidět, že nahoře vane větřík. Na vyvráceném stromě seděl párek veverek. Měly moc řečí, ale byly na mě velice přívětivé.

Byl jsem natně líný, dobře se mi leželo a nechtělo se mi vstát a dělat snídani. Začínal jsem zase klímat, když se mi najednou zazdalo, že slyším zdálky od řeky dunivé „bum“. Nadzvedl jsem se, opřel jsem se o lokte a poslouchám; a za chvílečku to slyším znova. Vyskočil jsem, běžel se podívat skulinou v listí a vidím nad vodou ve velké vzdálenosti, tam,

kde je přívoz, chuchvalec kouře. A vidím převozníkův parník plný lidí, jak pluje dolů po proudu. To už jsem věděl, co se děje. „Bum.“ Z boku parníku vyskočil obláček bílého dýmu. Víte, oni stříleli z děla nad vodu, aby moje mrtvola vyplavala nad hladinu.

Měl jsem už notný hlad, ale nemínil jsem rozdělat oheň, protože by lidi mohli zahlédnout kouř. Tak jsem zůstal sedět a koukal jsem na obláčky dýmu a naslouchal těm dělovým „bum“. Řeka zde byla široká přes půldruhého kilometru a ráno v létě je na ni vždycky pěkná podívaná. A tak se mi celkem příjemně leželo a přihlíželo, jak se shánějí po mých tělesných pozůstatcích, jenom kdybych měl něco k snědku. Najednou jsem si vzpomněl, že při hledání utopence se pouštějí po vodě kapky rtuti v pecnech chleba, protože chléb s rtutí plave k utopené mrtvole a zůstane u ní. Musím – povídám si – dávat pozor, a když nějaký pecen připlave, pomohu mu zůstat opravdu u mě. Přeběhl jsem na illinoiskou stranu ostrova podívat se, přeje-li mi štěstí, a nebyl jsem zklamán. Velký pecen se právě blížil po hladině a málem jsem ho přitáhl dlouhým klackem, ale smekla se mi noha a pecen uplaval. Byl jsem právě v místech, kde proud prudce naráží na břeh, a proto mně ani nenapadlo za chlebem skákat. Za chvíli si to tudy mířil druhý pecen a tentokrát mi to vyšlo. Vytáhl jsem zátku, vytřepal tu trochu rtutě a zahryzl se do chleba. Byl to bílý pekařský chleba, jaký jedí lepší lidé, žádná domácí sražená placka z kuřičné mouky.

Našel jsem si pěkné místo v podrostu na břehu, sedl jsem si na vyvrácený strom, žvýkal jsem chleba, koukal se na parník a byl velmi spokojen se světem. A pak mě něco napadlo. Teď, povídám si – vdova nebo farář nebo vůbec někdo se modlí, aby mě plovoucí chleba našel, a ejhle, chleba plaval a našel mě. Tak to vypadá, že na tom modlení něco je, totiž pokud se modlí člověk jako vdova nebo velebníček, ale u mě to nefunguje. Asi to funguje jenom u určitého druhu lidí.

Zapálil jsem si dýmku, pěkně jsem si bafal, a přitom jsem z parníku oka nespustil. Převozníkův parník plul po proudu a počítal jsem, že uvidím, kdo je na palubě, až bude parník blíže, protože připluje do míst, kam připlaval chleba. Když se loď přiblížila, zhasil jsem dýmku a lehl si za vyvrácený strom na mýtince při břehu. Skulinami v místech, kde se kmen dělil na větve, jsem se mohl koukat.

Pomaloučku polehoučku se loď nesená proudem přiblížila tak, že by byli mohli vysunout prkno a vystoupit na ostrov. Na palubě byl kdekdo. Táta a soudce Thatcher a Becky Thatcherová a Joe Harper a Tom Sawyer a jeho stará teta Polly a Sid a Mary a moc dalších. Všichni mluvili o vraž-

dě, ale kapitán je přerušil a povídá: „Teď dobře vyhlížejte, tady v těch místech proud naráží na ostrov nejprudčeji a možná že ho vyplavil na břeh a že se Huck zapletl do pobřežních křovin. Aspoň doufám.“

Já jsem tak nedoufal. Všichni na lodi se shlukli a nakláněli se přes zábradlí, div mě nešťouchali do obličeje, a byli zticha a dívali se ze všech sil. Viděl jsem je bezvadně, ale oni mě vidět nemohli. Potom kapitán zvolal mocným hlasem: „Ustoupit – pozor!“ a kanón spustil. Byl zrovna naproti mně a tlakem vzduchu a hlukem i kouřem mi přecházel sluch a málem i zrak a myslel jsem, že je po mně. Kdyby v tom dělu byli měli nějaké koule, byli by určitě našli mrtvolu, kterou hledali. No, nic se mi nestalo, chvála na výsostech. Loď plula dál a zmizela za výběžkem ostrova. Kanón jsem chvílemi ještě slyšel, ale stále mň a mň a za hodinu už jsem neslyšel nic. Ostrov byl dlouhý skorem pět kilometrů. Počítal jsem, že se dostali až k jeho konci a potom že toho hledání nechají. Ale oni zatím ještě chvíli pokračovali. Obrátili kolem konce ostrova a pluli pod parou zase nahoru proti proudu missourským ramenem a cestou chvílemi zase stříleli z děla. Přeběhl jsem na druhou stranu ostrova a koukal jsem na ně. Když přijeli ke špičce ostrova, přestali střílet, namířili si to k missourskému břehu a jeli domů do města.

Věděl jsem, že teď mám vyhráno. Nikdo jiný mě už hledat nebude. Vyndal jsem z člunu fídlátka a udělal jsem si v hustém lese pěkný tábor. Z pokrývek jsem si vyrobil jakýsi stan a do něho jsem dal věci, aby na ně nemohl déšť. Chytil jsem sumce, otevřel jsem ho pilou, a než se setmělo, rozžehl jsem táborák a večerel. Potom jsem hodil do řeky šňůru, abych chytil nějakou tu rybu k snídani.

Když se setmělo, seděl jsem u ohně a pokuřoval a říkal si, že to všechno dobře dopadlo; ale pomaloučku polehoučku mi začalo být jaksi teskno, a tak jsem šel a sedl si na břeh a naslouchal šumění vody, jak naráží na ostrov, a počítal jsem hvězdy, klády a vory, které voda unášela, a potom jsem šel spát; je to nejlepší způsob, jak zabít čas, když je člověk sám a je mu smutno. Smutek brzo přejde.

A tak to šlo tři dny a tři noci. Jeden jako druhý, jedna jako druhá – pořád totéž. Ale následujícího dne jsem ostrov prozkoumal křížem krážem. Já tu byl pánem; všechno mi to tak říkajíc patřilo, a tak jsem to chtěl všechno znát; ale hlavně jsem chtěl zabít čas. Našel jsem moc jahod. Byly zralé a bezvadné; a našel jsem rané zelené víno a zelené maliny; ostružiny teprve vykukovaly, ale říkal jsem si, že také na ně dojde a že přijdou vhod.

Potloukal jsem se po lese tak dlouho, až jsem měl dojem, že jsem už poblíž jižního cípu ostrova. Měl jsem s sebou pušku, ale nic jsem nezastřelil;